

JOAN MASUET

**EL BROGIT
DEL MEU COR**

PRÒLEG

En aquest llibre reuneixo, de forma ordenada, pràcticament la mateixa poesia que ja havia publicat separatament, l'any 1982 i 1985, en dos llibres titulats *Poesia i Pensament I* i *II*; ara però, amb alguna correcció i eliminació de redundàncies i de reiteracions conceptuals innecessàries.

Una part dels poemes està escrita en català i una altra en castellà. La utilització d'ambdós idiomes és conseqüència de la formació bilingüe que he suportat, l'un de matern i propi, l'altre de l'escola. Cada part apareix com va ser escrita. En qualsevol cas, espero que la unitat del seu contingut es posi de manifest per damunt de la forma.

The most difficult thing —but an essential one— is to love Life, to love it even while one suffers, because Life is all. Life is God, and to love Life means to love God.

Tolstoy, *War and Peace*

PRIMERA PART
POESIA EN CATALÀ

I
RAONS

Escriure

Escriure:

Per compte d'aquells que no poden parlar,
que són silenci, encara que crit,
que són acció, que estan cansats.

Per a aquells pocs que poden entendre
perquè ja ho saben.

Per a tots els altres, només l'acció
reflexionada i constant il·lumina,
i la resta és perdre't.

No res

Perdut,	per la incomprensió.
Angoixat,	pel sofriment
Limitat,	per la mort

Voldria canviar-ho tot,
I sé que no puc res.

Exhaust

Exhaust?
Construirem un país!
Rebutjarem el defalliment i l'angoixa,
aprendrem a viure sols, si cal,
sense desesperança,
per quan no hi ha demà.
Sortirem al carrer per retrobar
el pols i l'esperit.
Reivindicarem el dret a la vida,
i a la llibertat.

Moments infreqüents

Entren, surten
vénen i van,
moments infreqüents,
pocs,
bons i dolents,
anhels, estels
rebels i eunucs,
pocs,
moments infreqüents,
entren, surten
vénen i van.

Ell ho explica, extern.
Jo ho expresso, intern.

Em sento viu, si sento,
moments infreqüents.

II

SABER

Saber

M'agradaria saber quin dia és cada dia,
i saber dels astres i les estrelles,
i del sol i la lluna, de cada dia,
i dels ocells, dels arbres,
les flors i les plantes,
i del color, la llum i l'aigua,
i de les persones del meu costat,
i del vent i la pluja.

Voldria conèixer tot allò
que serà sempre i que és en mi.
Voldria conèixer l'home, la natura,
l'esperit i Déu.

Comunicació

Sol, sempre sol;
cadascú, tots, sempre.
Allargo les mans, alço la veu,
paraules, fang, guix...
Tot ple: el teu i el meu cor,
de tant de res, de solitud tanta;
buscant-te, per omplir-te d'ella,
de solitud tanta, de la meva esperança.
On ets, que no et veig?
On ets, que no et trobo?
On ets, que no et sento?

Comunicar-se significa rebre
la solitud de l'altre.
En realitat el que l'altre et comunica
no són pas idees o problemes.
El que l'altre et dóna, si vols,
és la seva solitud.
Aleshores és quan, la solitud compartida,
deixa de ser-ho.

Sempre al revés

Tremolo quan ningú tremola
i no pas quan tothom.
Miro i escolto quan ningú mira ni escolta.
Quan tot és soroll, jo sóc silenci.
Quelcom em mou quan tot és quietud.
Crido o parlo quan ningú.
M'aixeco i ploro quan tothom riu,
ric quan tothom plora.
Observo i m'observo, i sento
que tot és a l'inrevés.

El pas del temps

He estat pensant moltes vegades quin era
el significat del dolor i quin el significat de la nit,
i crec que aquest és el significat del dolor:

poder comprendre...
allò que és més profund,
i ser llavor de vida nova;
que l'home es converteixi
en un ésser creador,
que l'home destructor
deixi pas a l'home integrat.

I aquest el significat de la nit:

oblidar, oblidar el dia mort que ja ha passat
per poder creure en el dia que neix,
i que a cada dia hi ha un matí
en el qual comença altra vegada el temps,
per a cada home,
de totes les coses.

Oh nit, quin parany més acollidor!

Si no fos per tu —nit— ens moriríem
tan joves!,
plens de pena i de fatiga.
En tu és el silenci i la solitud,
en tu la concentració i la creació,
en tu és créixer i lloar,
en tu és la comunicació.

El so somort de la pluja, els somnis,
l'amor i la vida,
els estels, els altres del més enllà.

La nit és descans, és quietud,
és blasme del dolor i la mort,
és reflexió.

Oh parany misteriós, la nit!
Oh parany acollidor, la nit!
Oh parany reverberant, la nit!

Relatiu

No decideixis al vespre pel matí,
ni al matí pel vespre.
Quan estàs cansat, sense recordar
que hi ha un matí cada dia;
quan estàs descansat, sense recordar
que al vespre estaràs cansat.

III

SILENCIS

Silenci, solitud i comunicació

Estava tot sol observant el silenci
del matí, i veia clar que per adonar-se
de les coses, calia anar a poc a poc;
i escoltava el cant dels ocells,
i mirava el blau clar i net del cel,
i els arbres quiets, sense gens d'aire,
i la brillantor del sol de l'albada,
i les parets blanques i ocroses dels carrers;
i pensava que és millor tocar les coses
un sol instant —amb els teus sentits—
que estar tota la vida imaginant-les;
i que la creació necessita del silenci
i de la solitud, però que allò que es crea
és comunicació;
i sentia que Tu eres enmig del silenci
i de la solitud, i que em donaves les mans
i la força, el cant i el color,
l'aire i el sol.

Llinars, 15-4-1978

El matí

M'agrada la llum natural
i els matins més que les nits,
i el silenci més que el soroll,
i l'aire net, i els ocells que canten
esquinçant el cel amb el seu vol i el seu cant,
i tot allò que et porta de nou cada dia.

I els colors florits, i els grocs.
I la gent gran que encara matina
per anar a comprar o per donar menjar al bestiar.
I els infants que van a l'escola sorollosament
esvalotats, pel que serà el nou dia.
I els ases i els cavalls que resignadament
traginen els sacs de blat o la carn de l'escorxador.

I ja no tant el soroll dels cotxes
i de la gent amb els seus negocis.
Ni la nit escandalosa que busca
omplir-se, d'allò que no ha sabut trobar
durant tot el dia.

Ni la nit que no és també silenci.
Ni les llums que no són estels.
Ni l'espetec d'aquells que busquen...
omplir-se d'alguna cosa i buidar-se de solitud.

Perquè només la solitud assumida,
i en el silenci, és creativitat i resposta.
I després:
la nit ja no és nit,
el silenci ja no és silenci,
la solitud ja no és solitud...
sinó comunicació.

Un matí cada dia

He recobrat el somriure.
L'esperança d'un matí cada dia,
present de la pròpia natura.
Contra el seu programa mort,
que ens volia fer a tots somnàmbuls;

amb els qui són ocells,
amb els qui són silenci,
amb el blau del cel i la mar,
amb el verd de l'herba dels parcs.

Contra la història de la nostra pròpia voluntat,
la història de l'amor i de la mort de cada dia.
La paraula que es domina per fer-se melodia.
L'instant que uneix per sempre més.

Edimburg-agost 1977

Arreu i seguit

Senyor, quina merda tot plegat!,
doncs jo creia que la gent era intel·ligent,
però la major part són uns rucs,
que no saben el que volen ni a on van
i que no tenen el valor de fer el que cal.
Que insuls tot! Quina llauna!

Hi ha qui només sap plorar,
hi ha qui només sap riure,
hi ha qui sempre està seriós,
hi ha qui no ho està mai.
Pocs saben riure i plorar,
jugar i treballar,
i cada cosa quan cal.

Sento l'angoixa d'estar fent el que no vull,
enmig d'aquesta gent.

Era un infant...

Grogues fulles cauen mortes. És la tardor.
El verd se'n va, el sol i la vida.
Les muntanyes, tristes, són calma i silenci,
i miren el cel, i escolten la mar.

A la Vall una nena ha mort, tenia dos anys.
El taüt era blanc, no n'havia vist d'igual.
El cor se'm va parar un instant...
Quelcom d'estrany, que no puc descriure,
va recórrer les meves entranyes —tot el meu ésser.

La multitud silenciosa contenia l'alè.
Els pares ploraven, sense comprendre.
El foc de la vida ja no hi era...
Mai res seria igual.

Heu vist mai alguna cosa semblant
al somriure d'un infant?

Les muntanyes ens miraven i deien al cel:
per què —els homes de la Vall— no t'escolten
ni et troben sentit?

La mar immensa i misteriosa estava ja en calma,
però de seguida el vent tornaria a moure-la,
sense sentit aparent.

14-11-1978

Tristesa

Nit 11-6-78

Hi ha vegades que sento
que els moments passen
com si se m'escapés la vida.

Avui he vist una rosa blanca,
ballant, a través de la vidriera,
en el pati, al bell mig del jardí;
plovía i feia una mica de vent,
i al fons hi havia les cortines
liles i blau fosc,
que ha fet la mare
per vestir les finestres del safareig.

Matí 12-6-78

Les orenetes volen i canten i juguen.
Ha sortit el sol.
El matí és fresc, silenciós.
Que bonics són els matins!
La gent es desperta. Ja no és com ahir.
Les orenetes juguen...
i els cotxes comencen a circular,
les dones van a la plaça, els homes a treballar.
Els arbres estan quiets mirant el que passa.
El cel no és ben blau, és una mica gris.
I jo estic sol com sempre,
i et reso a Tu, Senyor,
perquè pugui ser com les orenetes
que juguen i riuen,
que ploren i viuen.

La rosa blanca, al bell mig del jardí,
ballava amb el vent i la pluja,
i les orenetes juguen i riuen
i ploren i viuen.

Aeroport de Londres, 1-9-74

La bellesa d'aquest instant quan tot és clos,
suau i difícil al mateix temps.
La imperiosa necessitat del demà
que exclou d'alguna manera el nostre passat.
La mirada trista endarrera, a aquesta ciutat
que per a tu ja no és la mateixa.

Vas arribar i estaves sol davant d'ella,
després, vas fer amics, la vas conèixer,
vas aprendre coses, vas estimar
una vegada més, vas viure amb intensitat
hores meravelloses.

Ahir em vaig acomiadar d'ells,
ens vam dir adéu.
Avui una tristor terrible em fa sentir
la solitud com mai:
el que és l'home per a l'home.

Sento que la ciutat és immensa.
Després d'uns instants, una mà
al meu darrere em tornarà la cara
al futur; uns altres amics,
una altra il·lusió.

La ciutat continua lliure,
els homes de tot el món la visiten
i s'hi tenen respecte.
És de color verd, vermell i gris.

Demà tornarà a ploure,
és avui,
en un altre instant seré ja a casa.

IV
SOMNIS

Contaminació

D'un blau que ja no és blau.
D'un verd que ja no és verd.
D'un aire que és pols.
D'una llum que és apagada.

Ara ja cada dia una vida sense color.
Ara ja cada dia un paisatge sense vida.
D'un cel que ja no és cel
ni pels uns ni pels altres.

Ara és l'hora dels núvols, del fum i la boira,
de l'aire que és pols i l'aigua que és merda.
D'un paisatge sense color.
D'una vida que ja no és viure.

El meu amic Felip

Ara que el blau ja no és blau.
Ara que el verd ja no és verd.
Ara que l'aire és pols,
 que les boires són fum,
 i l'aigua, merda.

Ara que la llum és apagada,
 que el sol ja no resplendeix.
Ara que el cel ja no és vermell, ni groc
 al capvespre, ni blau al matí.
Ara que el paisatge ja no és color,
 que la vida ja no té força,
 que la veu ja no és paraula,
 que el temps és oblit.
Ara que és el temps del fum i la boira,
 i de la pudor i del soroll.

Ara que és el temps de la insolidaritat,
del desamor, de la insídia,
de l'enveja, del dolor,
de l'odi, de la desesperança,
del plor, del crit,
de la impotència, de la incultura,
de la calúmnia, dels insolents,
de l'agressivitat, del tedi,
de l'insomni, dels homenatges,
...de la mort.

Ara que no és el temps dels humils,
dels treballadors, de la paciència,
de la bondat, de la virtut,
del record, de l'enyorança,
del valor de res,
ni del blau, ni del verd,
ni del cel per uns, ni per altres.

Ara que l'home és angoixa.
Ara que allargo les mans i alço la veu,
que busco i no trobo,
que vull i no sóc,
que no vull i trobo.

Ara que ja no puc més.
Ara encara! Ara encara!
Tornaré a lluitar i tornaré a sofrir,
i no sé si tornaré a vèncer,
perquè ja no desitjo triomfar,
ni glòria-ni honor,
ni poder-ni diner.

Ara desitjo la solitud,
per a la creació,
per a la comunicació:
amb els senzills, amb els vençuts
amb els oblidats, amb els qui pateixen
amb els qui lluiten per la llibertat.

Ara és l'hora segadors.

Ara és l'hora d'estar alerta.

Ara és l'hora nostra.

Per construir, del soroll i la boira:

el silenci i la claror;

del dolor i l'angoixa:

la joia i la pau;

de la injustícia: la raó;

de la impotència: la força;

del desamor: l'amor;

del crit: la paraula.

Per recobrar el blau i el verd,

i la natura...

i el cel.

Ara que no vull i trobo...

el blau i el verd,

la paraula i l'amor,

la força i la raó,

la pau i la joia,

la natura...

i el cel.

V

IDEALS

Les hores mortes

“Oh poeta, l’amor i el dolor són el teu regne.”
A nosaltres!, que volem sembrar
una llavor perdurable de records i d’acció,
que ens arrelin i que ens facin sentir.

Silenci trist de les hores mortes
que preparen el curs d’altres vols iracunds,
curulls de volers inútils i forces sense destí,
pels camins d’un nord arraulit i sense fi.

Sorna afalagadora i ridícula
d’un món de mots inútils,
de lleis i de lladres,
de normes i de reglaments.

Quant de temps perdut
i vida malmesa,
colpint indrets que foren entercs i nobles,
aurores transparents i lliures.

I que esdevingueren finalment
silencis i esperes, com una tardor
infinita de tristor i d'impotència,
com un matí gris sense llum.

Buròcrates

Invictes i ebris
enorgullint-se d'esterilitat,
buròcrates i empedreïts
homenets,
que heu fet perdre el respecte
i augmentar el temor,
amanerant la llibertat
i la il·lusió.

Passius i pobres d'esperit,
corruptes i cornuts,
homenets sense dignitat,
que viviu del treball dels altres
i passeu l'estona pensant
en el nou impost
que us elevarà l'emolument,
i a poder continuar
vivint de ganga, sense esforç.

Quanta misèria!, en el cor
d'uns quants ineptes
que vetllen, car sense
somniais, i busquen en la fosca,
la gràcia de l'espetic ridícul,
dunes quantes «momes» sense
horitzó ni futur.

Jo faria una revolució

Jo faria una revolució
per aquesta mirada insondable
...de llum i pulcritud.

Per aquesta mirada radiant i transparent.
Per aquest somriure picardiós i somniador.

Jo faria una revolució
per aquesta mirada trista,
per aquesta gràcia infinita.

Jo faria per tu, miserable, una revolució,
fins a fer-me redemptor.

Però faria una revolució que preservés
la teva llibertat per continuar
essent pobre si vols,
trist i alegre com t'he vist.

Per continuar plorant el vespre
i tenint fred, perquè sé
que posseir no fa la felicitat,
ni ser millor,
ni ser més del que un és.

¡Oh poetes de la veritat, veniu!
Veni a veure el que jo he vist:
misèria, sí, misèria!
la misèria necessària
per veure-hi clar.

Veni a veure els pobres,
els intocables, els desvalguts,
també la bellesa,
...la picardia
...la paciència.
Veni a veure la plenitud
d'aquests infants, que jo no sé
què senten ni què seran.

Jo faria una revolució per canviar
tanta misèria i transformar-la
en esperança de vida certa,
i no de mort i concupiscència,
...d'inseguretat.

Jo faria una revolució per tu
infant de l'Índia, que no saps
el que sento en mirar-te,
...fins a fer-te immortal.

6-1-1984

Acció inútil

Orgullós entre els orgullosos
humil entre els humils,
impacient entre els pacients
pacient entre els impacients.

He buscat la humilitat i la paciència,
conscient de la meva acció inútil,
que em feia perdre la vida
en la recerca d'objectius vans.

A vosaltres, germans, que sentiu
i feu també inútilment,
redreceu la mirada perduda
per retrobar camins i maneres,

per retrobar compromisos i responsabilitats,
més enllà de desànims i d'impotències.
A vosaltres que desitgeu la vida,
però que cerqueu indrets de tenebra i turbulència,

quietud i silenci,
record i esperança,
us donaran certesa
de la realitat i la necessitat,
més enllà de l'aparent i del desig.

20-9-1983

VI
ESPERANCES

Saber veure i escoltar

He estat tant de temps esperant
la teva Paraula!

He esperat inútilment?

Ara sé que no.

Ara sé que em parles constantment.

Ara sé que Tu em parles, a través de l'amistat,
de l'amor, de la mort; a través de la vida
de cada dia: dels llibres, de la feina...

El problema tanmateix, és que jo no ho apercebo.

I per això moltes vegades no hi dono resposta.

La meva vida es fa lentament.

Potser per això em dónes el temps.

Quan tinc massa feina, no tinc temps
de reflexionar, ni d'escoltar —els amics—, ni
[d'entendre res.

I tantes vegades, estic massa ple de mi mateix!

Però hi ha moments en els quals sento que em parles,
intensament: a través de la mort d'un company
que es deia Ricard, a través de la bellesa d'una noia
que es diu Tiziana.

Què vols? Què vols de mi?
Però, no m'evitis mai la necessitat,
la necessitat em fa canviar.

Sentit de la vida

Oh Senyor, quina amargor que sento!
Davant la incomprensió, davant
l'enveja i l'egoisme,
em sento trist, com aquesta pluja fina
que fa dos dies que cau,
com aquest dia gris i tèrbol,
com aquests companys que treballen
i no diuen res.

He perdut, sempre perdo...
fins i tot gairebé l'esperança,
i recordo les teves paraules:
«El qui vulgui guanyar la seva vida, la perdrà;
el qui la perdi per Mi, viurà».

I busco com sempre: què és
allò que pot moure'm,
quina és la teva voluntat.
Voldria, si no, dormir llargament
fins que pogués tornar a sentir
i a tenir força.

Per què estem fets així?
¿Per què necessito saber
que demà no serà un dia qualsevol,
tenir esperança del nou dia,
perquè si no, no puc dormir,
i desitjo la mort?

VII
LES ROSES DEL MEU JARDI

D'un record passat

Era la tarda,
estàvem drets, mirant no sé què:
el blat i el vent.
Ella em va dir: què mires?
Li vaig respondre: crec que tot té sentit.

Era el xiulet del vent, les onades de l'aigua,
i les espigues doblegant-se amb harmonia i ritme.
Era el meu cor, sol,
i tot Ell davant meu per ser copsat;
davant dels meus sentits,
marcats per la bellesa, l'amor,
...i el dolor.

Després vàrem estirar-nos damunt l'herba...

Quan ens vam separar, li vaig repetir:
jo crec que tot té sentit,
fins i tot el vent que mou els camps de blat,
batent onades com una immensa mar
solitària i misteriosa.

Ella va allunyar-se a poc a poc,
...i sempre més he cregut,
que totes les coses tenen sentit.

15-4-1978

La teva mirada

Recordo la teva mirada trista i penetrant,
que em mirava i em feia sentir viu.

Recordo els teus ulls blaus i la seva profunditat
introvertida i apassionant.

Recordo la teva mirada, que em deia
en silenci, allò que jo necessitava,
i recordo que, en bescanviar-se amb la meva,
m'hi sentia unit com si et conegués de sempre,
i que m'havies esperat com jo t'havia esperat.

Recordo la teva mirada seriosa,
com aquella per la qual un dia igualment,
anys enrere, en el transcurs d'uns pocs moments,
en fer-me sentir el mateix,
hauria donat mitja vida.

I recordo que era trista, que era introvertida,
i que era apassionada.

Oh gavina misteriosa...

És del teu somni, oh gavina misteriosa,
fadrina de la mar sens límits,
que jo albiro el meu demà.

El teu cant és espill de fantasia
ple d'esperança, que estén ses ales
enmig del cel amb ànsia irrefrenable
de vida i llibertat.

El teu cos és suau i flexible com la seda.
Els teus llavis sedosos: violetes.
La teva veu, afable i melodiosa,
aigua que brolla suau i cristal·lina.
Els teus cabells: paratge encantat.
Els teus ulls, un convit a la joia i a l'amistat.

Oh fada misteriosa de l'amistat i del bon caprici!
Jo, ànima sensible, torturada
per l'exigència de perfecció,
et declaro la meva admiració.

Pell bruna i llisa.
Pit acaronador: horitzó de llibertat
per a tanta esclavitud.

febrer 1984

A Itziar

A tu, donzella exhaurida
de pulcritud i bellesa immarcescible.

A tu, cor tendre
que perceps de manera innata
la sinceritat... i la necessitat,
que manifestes hospitalitat i afecte per l'estrany,
que ets receptiva, acollidora
i confiada.

A tu «efebus» sensible,
vull retre't el meu homenatge
de gratitud i d'afecte,
i vull desitjar-te una vida
plena de recompensa.

Del record d'una dansaire

Què hi ha en la teva mirada?
Què hi ha en el teu silenci?
Que és allò que jo busco.

Què hi ha en el teu moviment?
Que és dansa!

Què hi ha en el teu no ser?
Que no sigui realitat.
Que no sigui identitat.

Ulls de lladre

Tenia la pell blanca i tendra,
i els ulls blau-gris i freds
com un arcàngel, que observa i espera.
Els cabells llargs i rossos arrissats.

Es deixà dur estranyament dúctil
en la dansa noble de la nit tersa,
rutilant i flexible,
com un arlequí de goma.

En la seva mirada hi havia
el misteri «giocondí»:
l'estranya mirada en calma
del secret i la profunditat.

I passejava silenciosament i sola
entre la multitud.

Al llit, enmig de la fosca i somniant,
veia els seus ulls blaus de gata
i la seva pell blanca,
i la seva calma i silenci,
i no podia treure-me'ls del cap.

Ulls de lladre, que no em deixaven dormir
i que em robaven la nit,
que em mantenien inquiet i despert,
esperant l'endemà, per tornar a veure'ls.

27-9-1981

A una noia que balla sardanes i es diu Montserrat

La teva dansa és com una flama
vigorosa i ardent.
Tu ets la Catalunya
dolça i intrèpida.
Tu ets la saba nova
d'un futur esplendorós.
¡Qui pogués tenir les ales del cor
per seguir-te sempre fidel
fins a la mort!

Sardana, dansa
i projecte d'unitat:
oberta a tothom,
de tècnica fàcil,
de gràcia difícil.
En la que tots, germans,
enlairem les mans i el cor
al cel, per retrobar
el passat i l'esperança
del futur, de la nostra
pàtria, sempre incert.

Tu ets, Montserrat, tot això,
encara que no ho sàpigues:
tu ets la dansa,
tu ets la flama
vigorosa i ardent,
tu ets la Catalunya
dolça i intrèpida,
tu ets el passat
i el futur.
Tu ets la fidelitat.

Tu ets Catalunya.
Per això jo t'estimo,
perquè sense tu les paraules
no tindrien cap sentit,
ni l'esperança de renaixement,
ni jo.

Defalleixo quan tu no hi ets;
l'emoció m'embriaga quan et veig,
i em sento viu.
Encara que el teu i el meu camí
siguin diferents, tant se val,
sempre et duré al meu cor,
sempre estaràs en el meu record,
Montserrat estimada.

Tu ets, Montserrat, la terra fèril,
on la llavor donarà fruit,
i de la qual naixeran flors.

La Núria!

Punteja, salta i balla com un àngel,
però és, rutilant i flexible
com un arlequí de goma,
al so d'una sardana...
la Núria.

¡Oh quina joia, aquesta noia!
Joiosa i tendra,
ginesta florida.

(Cada any per aquest temps m'enamoro d'una o altra.
Voldria lliurar-me, aquest, a la sort del seu caprici,
espantat, però, de ser-ne captiu per sempre més).

A tu, captivadora fada de la dansa noble,
jo, que voldria enaltir la teva bellesa i el teu art.

¡Oh captivadora fada
de la dansa noble!
¡Oh meravella selecta,
com d'un estel d'or
brunzit juvenil,
joiosa i tendra!

¡Oh ardorosa fèmina dansaire que il·lumines
amb singular esplendor els nostres aplecs!
¡Oh encisadora fada
de la mirada radiant!

El teu somriure és bàlsam embriagador,
rosada, confort, parany misteriós.

Submergit en un somni d'estels i senyeres,
de felicitat i esperança,
veig els teus ulls plens de fantasia;
conquerir-los em faria a mi ser capità,
captivar-los em faria a mi ser trobador:

i d'un diumenge a l'altre,
dia a dia tota una eternitat,
dansa el nostre cor
lliurat sense esperança
al vaivé del seu embruix.

Amarat de la teva bellesa incòlume,
immers en el bàlsam meravellós del teu somriure,
submergit en la música embriagadora de la teva veu,
voldria gaudir sempre en el confort de la teva alegria
...i de la teva amistat.

maig 1984

A una noia

I

Voldria tenir-te sempre al meu costat

Hauria volgut tenir-te al meu costat,
aquest matí, quan el cel era blau cristal·lí.

Hauria volgut tenir-te prop meu,
aquesta tarda, quan el cel era tot roig.

Hauria volgut estar amb tu,
aquesta nit, quan em sentia sol.

Hauria volgut veure't i que m'acompanyessis
en silenci, sentir-te prop meu,
per trobar en tu l'assossec
a la inquietud del meu cor,
...quan els estels fan el seu camí.

II

Per Sant Jordi

Hauria volgut regalar-te una rosa
i fer-te un petó.
Hauria volgut ballar sardanes al teu costat.

...Com en els somnis que he tingut,
voldria que fossis noble,
com ho és el reflex de la teva mirada,
voldria que fossis sensible,
com suau és el moviment del teu cos.

Voldria ser en el teu record,
com tu ets en el meu
des d'aquella tarda a la plaça...

III

Voldria captivar el teu cor

Els teus ulls són estels
transparents com aigua cristal·lina de
pluja de llàgrimes;
la teva pell tersa
és marbre.
El teu cos es mou amb la suavitat
d'un aire de matí.

Les teves maneres radien
una sensibilitat exquisida
que jo voldria saber captivar.

23-4-1985

Les roses del meu jardí

Al jardí de casa, a l'alba, hi ha unes roses roses
i sempre que les veig penso en tu,
me les miro cada dia
i cada dia n'hi ha de noves
i també cada dia n'hi ha que es marceixen;
em miro les unes i em plau,
em miro les altres i em poso trist,
...però el record de la teva mirada,
que és neta i transparent, —diàfana—
em reflecteix un encís de pulcritud i bellesa
immarcescible.

A la tarda, també n'hi ha de roses, al jardí
—al meu jardí, de la tarda—
són vermelles i grogues
i sempre que les miro penso en tu.

...

És cert que es marceixen «tot just a l'endemà»
;però són tan belles
quan me les miro pensant en tu!

També al capvespre, al meu jardí,
hi ha roses de tots colors
quan el sol és a ponent i la lluna és plena,
n'hi ha de vermelles, de grogues, de blanques...

Aquest mes de maig he vist el meu jardí
ple de roses,
...
i sempre... pensant en tu.

Les roses d'aquesta primavera m'han fet pensar en tu,
perquè volia regalar-te'n una per Sant Jordi,
i no ho vaig poder fer;
he estat temptat de dur-te'n
una cada dia —de les roses del meu jardí—,
d'una a una, totes les roses del meu jardí,
però no sabia
si el que jo sentia per tu
ho senties tu per mi.

Ara que ja ha passat el mes de maig
recordo amb nostàlgia
el que podia haver estat
per a mi i per a tu
un maig florit, de roses
...i petons.

He servat la meva il·lusió
per a un altre dia, per a un altre maig,
del qual no en sé encara res,
...ni si tu hi seràs.

Rau novament el brogit en el meu cor,
però el record de la teva mirada,
que és neta i transparent,
em reflecteix un encís de pulcritud i bellesa
immarcescible.

juny 1985

No desitjo sentir res més que el batec del teu cor

No desitjo sentir res més
que el batec del teu cor ardent,
al meu costat.
Que la teva mirada,
apassionada i tendre,
amb la meva, s'acaronin.
I que en el seu vigorós anhel de vida
el teu gran desig es colmi en el meu.

Que el teu cor ardent, ...i sensible,
ple de desig d'amor... i ple de dolor
es recolzi, en el nostre encontre.
Que el nostre pensament i raó
es fonguin, com ho fan els metalls,
per esdevenir més forts.
I que res ens separi, ...ni el nostre orgull,
sinó que ens complementem sàviament,
en allò que som diferents.
De tal forma que els nostres somnis
i camins portin al mateix lloc.

Que els teus ulls, de mel i picardia,
de Gioconda misteriosa,
profunds com la mar,
es posin damunt els meus
apaivagant la seva inquietud.
Que les teves mans càlides s'atansin
sobre el meu cos i que, el teu,
suau i moldejable, resti sempre
entrellaçat amb el meu,
com a la dansa,
que tot just hem iniciat.

I així, que el meu respirar visqui
del mateix aire que el teu.
Perquè no desitjo sentir res més
que el batec del teu cor ardent,
al meu costat.

juny 1996

Només el record

I ara, ja només el record
d'aquelles hores de felicitat i d'esplendor,
sols, en aquelles nits magnificents de llum i silenci,
sota la mirada dels déus de Luxor i Karnak;
imperceptiblement, sense esforç,
sense temor i quasi sense desig,
amb l'esperança de saber-nos igual
de sensibles, igual de vulnerables,
amb l'esperança només
de sentir-nos afins.

Paraules

No ens uneix res més
que paraules?
No ens uneix res.

El destí és més fort
que la nostra voluntat.

VIII
EL PAS DEL TEMPS

Somnis llunyans

I

Hi havia somnis llunyans
en el nostre cor d'aventurers,
per trair, si calia, la nostra rutina anodina,
de les coses de cada dia,
somnis a la recerca d'un «món feliç»
lliure del seu esclavatge;

per transformar tanta rutina
en l'estímul permanent de la creativitat,
per convertir tant «passotisme»
en vivència vertadera.

Hi havia somnis llunyans de recerca
de la solitud i el silenci,
recerca de la pau
i de la fidelitat estables.

Hi havia somnis per retrobar el camí
i la possibilitat d'autorealitzar-se,
de conèixer qui som
i a on anem.

De temperar les nostres passions
i els nostres desitjos a la ponderació
i al seny propis d'aquesta terra.

II

Néixer, créixer i morir
no tingueren altre sentit
que el de cercar l'infinit,
la plenitud, la veritat,
malgrat els nostres senescals
que ens aconsellaven la virtut
i la tempraça.

Haguérem de fer la nostra
i sortírem al carrer sens fi,
a aquell que només duu cap endavant
fins a la mort, sense respir,
sense repòs, sense pau,
sense calma, sense tempraça,
conduïts sempre per l'ansia
de conèixer i de ser...
...el que no coneixem
i el que no som.

Seduïts per desitjos llunyans,
que captivaren el nostre cor d'aventurers,
fins a la mort.
Sense record,
sense pàtria,
sense amor a ningú...
ni llibertat.
Presoners del nostre desig.

Desitjos llunyans

I

Em tenallen el cor desitjos i vells somnis
d'horitzons llunyans,
d'un món diferent i millor,
a través de la melangia
de la mar àmplia i misteriosa,
a través de les possibilitats
d'un cel resplendent.

Desitjos de ser,
desitjos d'estimar i de ser estimat,
de tenir arrels...
dels avantpassats,
dins d'un món unitari.

Que no de posseir ni de ser posseït,
ni de tenir germans
ni altra família, que la de la humanitat
sencera.

Ni de tenir cap altra pàtria
que el món enter.

Ni de paranys limitats per la folia adusta
de l'egoisme malsà
i la supèrbia infundada.

II

He vist tanta acció i maneres infundades,
tanta superficialitat,
tant improperi i tanta calúmnia
dels qui es creuen savis i justos,
dels envanits que no saben què és
la humilitat ni la bondat,
dels qui volen i volen
...ser importants.

He vist aquesta gent
insultant i greujant
la innocència i la bondat
per l'única raó del propi interès.

I he vist tantes injustícies,
d'uns homes contra altres germans,
que he comprès la inutilitat,
en determinats estadis d'inexperiència
i de la incultura,
del diàleg i la comprensió,

i realment he entès
aquells que s'allunyen de tot
i aquells que es marginen
cansats de lluitar i de creure en l'home,
i en un món diferent,
...i millor.

III

M'agradaria volar alt i llunyà,
en un cel il·limitat,
d'una realitat que no sigui
la realitat insolidària d'aquest món;
ni la realitat injusta
i llurs conseqüències de violència
i voluptuositat.

No sóc ocell de gàbia, sóc gavina,
que estén ses ales enmig del cel,
en ànsia irrefrenable
de vida i llibertat.

7-3-1985

El brogit del meu cor

Assedegat de justícia, oh Senyor.
I trist per tanta misèria
—de cobejança ple el meu cor—
en mi i en els altres.

Cada matí ens obligues
a viure el dia amb dignitat,
i amb un esforç que no és per a nosaltres.
Per què? Per què no rau tot amb més pau,
amb menys suplici i amb més benvolença?

Cohibit per tanta mansuetud interessada,
pobre de mi, que no puc res
contra tanta i tanta mesquinesa
de la mediocritat cega,
que ho és, perquè no li interessa veure-hi clar.

No! No es té força, si no s'està net,
no es té força moral ni el valor
per arriscar-se contra tot.
A donar la vida per un ideal.

Calma, Senyor, el brogit del meu cor.

El pas del temps

I

¡Oh Déu, em sento tan dominat
pel meu cor, que s'enamora fàcilment
de contrades incertes!
I m'enamoro i sóc captiu de tantes coses!:
de les ciutats que visito,
de les persones que conec,
...i de tantes i tantes causes perdudes;

i el temps passa, de pressa,
i amb ell la vida,
implacable. I sento
l'angoixa de perdre després
tot el que he estimat,
i d'haver perdut, qui sap,
si també la vida.

II

Oh veus!, plenes d'oprobri
i desesperança;
oh veus!, que curulleu
sinistrament les nostres vides.

Voltes i més voltes,
arbres verds i blancs
com ninots
inversemblants.

Captiu, hipnotitzat,
per tants estels irrealis,
per tants somnis imaginariis,
captiu el meu cor
de tanta seducció,

Estadis de maduresa

I

En estat primari domina
la paraula vana.
En estat de coneixement,
la contenció i el silenci.

M'he adonat,
que en estadis de maduresa,
la raó i el bon judici
t'indueixen al despreniment
de les coses, dels temps,
i, si cal, de la pròpia vida.

Tot el que pot ser útil per als altres
és més útil per a un mateix,
si es dóna,
donant s'obté més que posseint
(essent egoista);
si un dóna, sent què és el bé
i coneix també, què és la felicitat.

II

L'home nou només apareix
si un és capaç de deseixir-se
del passat, d'allò que el limita,
que el condiciona,
que el manté petit.

L'home nou només apareix
en l'ésser viu —en canvi constant—.
Aquest ésser comprèn que, per anar endavant,
s'ha de ser capaç de ser lliure:
de donar tot el que un creu seu:
coses, temps, i fins i tot la vida, si cal.

Sense renúncia no hi ha futur,
ni possibilitat creadora del propi ésser.
La maduresa, a través de l'experiència
del dolor, te'n fa adonar.

III

Estadis de maduresa
t'indueixen al moviment propi de la vida
a ser flexible i no judicar.
A estar preparat per a tot
el que es pugui esdevenir.

Com si calgués estar
sempre buit i disposat
a apercebre i a rebre,
el que només pot ser-ho si hom és lliure
de desig i de temor,
de la ira i de la violència
del nostre cor,
i ple de paciència i de comprensió.

(La qual cosa no vol dir mancat
de fermesa ni de fidelitat
envers allò en què un creu,
i que dóna sentit a la vida).

IV

El bon judici no té res a veure
amb la feblesa ni l'aparent benvolença,
(com no té res a veure
l'aparent lògica humana
amb el parer de la saviesa
i del vertader coneixement).
«Qui et vol bé et farà plorar»,
qui omple el teu desig
et farà esclau.

Estadis de maduresa
t'indueixen a l'ordre;
l'ordre mental i el físic van lligats.

Estadis de maduresa
et fan comprendre
que la justícia i la llibertat van unides
i que sense l'una no hi ha l'altra,
i que el dret ha d'emparar ambdues.

V

I que la vida és un temps per fer-se;
només si s'és «savi» s'arriba «viu»
al final, (però només si s'assaboreix
lentament s'arriba a copsar-la):
només si es té valor,
només si es creu en el sentit
que tenen totes les coses,
si s'és un bon observador,
si es té esperit crític,
si es treballa,
si es canvia:

s'és un ésser viu i triomfant,
de si mateix,
i de tota altra cosa.

19-3-1985

SEGONA PART

POESIA EN CASTELLÀ

I
EL «SER» Y «LA NADA»

El ser y la nada

Diezmado nuestro corazón, oh Dios,
sin que hallemos cobijo...
en la búsqueda, sin hallar,
de nuestro destino.

Nosotros, que amamos apasionadamente
la belleza de cada despertar,
la luz de cada día,
el rodar del mundo;
y que hallamos a cambio
miseria, necesidad, exigencia...
y lágrimas sin cobijo.

Que entre el ser y la nada,
que son lo mismo,
andamos siempre balbucientes:

Entre lo finito y lo infinito de nuestro ser,
entre lo estático y lo dinámico,
entre el dolor y su comprensión,
entre el saber y lo verdadero,
entre la belleza y su percepción,
entre el ser y el hacerse.

- I. Que entre nuestra finitud
y nuestra infinitud, media sólo
nuestro valor y nuestra vivencia,
«porque no se halla caminante el camino
más que al andar»
ni se halla lo que se inquiere
más que a través de su experiencia.
- II. Que entre la estabilidad y el movimiento,
aparentemente contradictorios,
-entre la estática y la dinámica-
hollamos siempre a tientas
-como en la oscuridad-
sin que hallemos al fin
del camino, más que otro camino,
y otro ser y otra nada.
- III. Que es sólo el dolor, el que holla
y halla la eterna infinitud,
y el misterio insondable
de la vida.

- IV. Que en nuestro «conocimiento»
no hallamos más que verdades a medias,
sin hallar nunca la certeza,
ni saber distinguir a cada instante,
entre lo que es cambiante y efímero
y lo que es permanente y verdadero.
- V. Que en nuestra pasión por la belleza,
no hollamos más que en estadios
(del aburrimiento) aparentes y sin valor...
- VI. Que entre el ser y la nada,
que son lo mismo,
andamos siempre balbucientes.

31-1-1985

La vida es un juego

Tendencias ocultas muestran
audacias cambiantes,
al igual que formas definidas
costumbres e inercias rutinarias.
Todo nuestro ser es misterio,
cuando está vivo,
porque es cambiante.
El ser que deviene después
de cada experiencia,
es otro ser distinto.
La experiencia marca, transforma,
crea y recrea,
forma y destruye.

La vida es un juego, peligroso,
que hay quienes aceptan —los fuertes—
y quienes no —los débiles—,
los fuertes son destruidos,
los débiles mueren...

De los unos y de los otros (De los débiles y de los fuertes)

I

Preludios de congoja
y de arrepentimiento,
sollozos del alma salpicada,
arrullos y gorgojeo feliz
del hombre siempre niño,
—del hombre sempiterno—.

Tardes festivas y solemnes,
que arrebatan
querencias y desatinos,
de los unos,
y forjan la «sinpaciencia»
y el sueño infundado,
de los otros.

Que inflaman corazones,
candentes en su longevidad
y en su destino,
...hasta la muerte.

II

En la interpretación racional
de nuestra experiencia,
encuentra sentido apabullante,
para unos,
lo que para otros es agnóstico
o carente de razón.

Niños siempre los hombres,
que en su orfandad
de cultura y de imaginación,
arrecian palos contra corriente,
unos contra otros, empeñados
en caminos ciegos
y vivencias desabridas.

Mirar y no ver,
escuchar y no oír,
ésta es su costumbre,
impelidos por deseos
y reflejos lejanos,
de luces de ciudad.

III

En esta interminable historia
de la vida y de la muerte,
de unos contra otros,
de débiles y fuertes,
de la envidia y la mentira de muchos
contra la virtud de unos pocos.

En esta comedia ridícula,
falta de identidad y de raíz,
que mira a su alrededor
en búsqueda de la seguridad,
antes que por cordura, a la verdad
y al movimiento ciertos de la vida;

de la sinrazón de los unos y de los otros
contra la injusticia
por tanto sufrimiento,
que no quiere más que forjar
su propia fortaleza,
su valentía y su cordura,
contra su propia indigencia.

Aledaños de grandeza pasajera
en el circo de la vida;
expolios y vergüenzas
de flaqueza de la mediocridad,
de hombres sin pena ni gloria.

21-2-1985

El tiempo perdido

I

Circunstancias ajenas
a nuestro buen jolgorio (digo gobierno)
aconsejan a veces «intermezzos»
interminables, que se prolongan
indefinidamente,
«Alsaciando» conflictos personales
de bajo relieve,
como si lo fueran de alta alcurnia;
monstruos sin cabeza, que tercian
en nuestras vidas, transformándolas,
transformando sus cursos,
como acuarelas impresionistas
en que no se percibe el objeto
más que a través de su apariencia
vagabunda y burladera.

Asediados permanentemente
por fuerzas que copulan
deseos vanos y temores infundados,
la destemplanza y el desasosiego;
y que generan de la experiencia
el sosiego, la madurez,
y el orden.

II

Raíces hondas sustrajeron
nuestros sueños de mayores desvaríos,
y nos hicieron abreviar
en el camino perenne del dolor
que da fruto, y del amor
que da fortaleza.

Amigos siempre, poltronería y concubinato,
anduvimos siempre balbucientes,
y siempre hallamos la razón
y el derecho ímprobos.

Nos apercibieron de vaneces
y desvaríos, pero hollamos,
al igual que todos, tontos sin remedio,
por andurriales sin sentido.

De hinojos ante su destino,
oníricos y destemplados sueños,
de incertidumbre cordial,
del tiempo perdido.

III

Dedujimos infundadamente
tiempos nuevos y desatinos,
que pronto la fuerza de la realidad
dejó en su sitio.

Como ópalo de fuego, así terciamos,
en nuestro corazón, hendiduras,
que flagelamos; y sin cordura
ni satisfacción que no perecieran
al instante, anduvimos perdidos
¡tantos años mozos!, como
¡tantos años de «madurez»!

Y así me conduje,
y así me sedujo,
la apariiencia vanal,
...hasta la muerte,
en la que perdí,
por definitiva, la vanidad
y la seducción de lo aparente,
hasta encontrar los caminos
del desprendimiento y el orden,
del movimiento y la vida cierta.

18-3-1985

Analogías del libro de la vida

—Entre Dios, la naturaleza y el hombre—

I

Oh Dios, que me has dado en conocer
alma gemela,
y que al igual que amansas
el agua del arroyo que fluye
a la mar, amansas mi corazón
en su encuentro con ella.

Que al igual que en el transcurrir
del tiempo, de una estación a otra,
la primavera sucede al invierno,
y así al letargo el despertar,
así, oh Dios, en nuestro encuentro,
mi alma, en su despertar,
vibra apasionadamente,
como en una mañana verde de primavera,
soñadora y resplandeciente.

II

Oh Dios, que en la comunicación
enaltecida de espíritus afines
en el ensueño, en el ideal,
y en el albedrío,
transfiguras nuestras almas
sensibles y vulnerables,
en vibración singular de amor
y afecto, condescendiente
con la nobleza de nuestros sentimientos
y de nuestras vivencias.

Dadnos, Señor, la paz
que tanto anhelamos.

Y así, al igual que gorrión,
que busca su protección
en lo alto de tus campanarios,
al igual que las nieves que se derriten
formando arroyos en su andadura
hasta el mar, en que reposan,

al igual que la luz cegadora del sol,
que la tierra en su giro,
que el sol en su despertar y en su cenit,
al igual que el cielo azul y rojo
por el reflejo de la luz
multiforme y multicolor.

Así, Señor, haznos hallar
tu cobijo, como las aves,
tu paz, como el agua cobijada
en hielo en sus puertos de invierno,
nuestro camino, como el agua y la luz,
tu destino, como el arroyo en la mar.

III

Haz, Señor, vibrar nuestras almas
permanentemente, como una sola,
y de nuestras pasiones y nuestro ardor
construir ideales de un mundo mejor.

Inflama, Señor, nuestros espíritus de tu fuerza
para que con ella vivamos dignamente,
en correspondencia con la nobleza
de nuestros sueños
y de nuestras querencias.

Y así, Señor, danos la vida plena
en la que creemos, aquí en la Tierra,
como en tu tierra prometida.

Y redime, Señor, nuestros pecados,
que son como de niños adolescentes,
que en su devenir a Ti, buscan
y no hallan, tu resplandor y tu verdad;
pero que creen en la fuerza del amor
para cambiar y hacerse hombres nuevos.

21-1-1985

La historia que persevera en su quehacer creativo del hombre

I

¡Oh dioses, desparramados por el averno
infinito, trepidante y ridículo
de nuestros males!,
otrrora encarnasteis la paz
y el sosiego dignos;
hoy representáis la muerte.

Concupiscencia que no cicunspección
os avasallaron, y perdisteis
el silencio necesario y la soledad
que os mantenían cuerdos
...y creadores,
y así, de creadores, devinisteis,
antropológicamente, lo único que sois:
inicio y final del bien y del mal.
(El bien y el mal se hallan referenciados
sólo al hombre).

II

¡Cómo es posible, oh Dios verdadero,
tanta locura de la mayoría:
paranoicos, neuróticos
histriónicos, histéricos
encefalíticos, linfáticos
...heréticos!

¿Cómo es posible?
Encerrados todos en sus propias cárceles;
que sólo conducen a la locura colectiva.

¡Escuchadme, servidores,
servidores destemplados
de vuestros sentidos!,
que osáis vender nuestra alma,
sin nuestro consentimiento,
a las fuerzas del mal, obstinadas
y crueles, que perseveran
en la negación del hombre.

III

¡Qué misterio es éste del hombre,
oh Dios!, que sin remedio
deambula, libremente avasallando,
por sus propios campos de cultivo,
de rosas y manjares, de perdición
y servilismo.

Sólo hombres enteros han sabido
encontrar, los campos roturados
en los que sembrar
semillas imperecederas.

¡Qué difícil, Señor, qué difícil!,
no sustraerse a tanta y conspicua
deleitación.
¡Qué difícil permanecer cuerdo,
paciente y fiel!

Los débiles perecerán,
los fuertes serán imperecederos.
¿Es ésta la ley de Dios?

IV

No sin esfuerzo, anduvimos siempre
cavilando donde estaría nuestra andadura,
no sin ardor, anduvimos siempre
caminos que no por inevitables
fueron menos inciertos,
no sin sufrimiento, encontramos
un final sin salida y sin premio.
Y volvimos a empezar y volvimos a orar,
no sin esfuerzo, no sin dolor,
del que nació una nueva
esperanza y un nuevo desatino.

Y así anduvimos años y años,
—años mozos y años de aparente madurez—
por andurriales y vergeles,
sin seguridad y sin ilusión al fin;
y cuando te hallamos a ti ¡oh camino
de la gloria!, —que no otra cosa
anduvimos buscando toda la vida—
vimos que no era tampoco en él
donde encontraríamos nuestra seguridad
y nuestra paz.

No deseo la gloria esta, de este mundo,
pletórico y rimbombante vodevil.
Deseo tu paz, Señor. Porque lo que yo deseo
no es gloria mundana de un día sí y otro no,
sino el afecto imperecedero,
que sólo en Ti se halla.

V

Cuarteles en la montaña acechan
nuestra defensa, sin que su vigilancia melle
en nuestra natural displicencia.
Antes abatidos que rendidos
a la evidencia de nuestra limitación.

Fluyeron tempestades sobre mis mundos
y flagelaron sin piedad mis pasiones,
fluyeron tempestades sobre mis sueños
y acallaron voces intrauterinas,
fluyeron tempestades sobre mis razones
y remitieron al olvido mis esperanzas.

Suave y gris el día, marchito,
ventoso y fugaz como mis anhelos...
se marchitaron así, no sin lucha.

Madre, que en el viento has puesto
mi contratiempo,
en el viento feroz que no permite sosiego.

Claridades y sorderas todas unidas
en nuestro amancebamiento,
cavidades y cimas y crepúsculos
infinitamente juntos y procaces.

22-4-1985

II

REBELDÍAS

I

Abajo

Me hubiera gustado descender
desde el tedio y la seguridad,
a las cotas pasajeras
del fermento y la pasión,
desde el hastío,
a la añoranza del ser trivial.

Londres, 11-8-1980

II

En medio

Ha llegado el momento de la voluntad y la gloria.
¡Alejaos de mí, fuerzas del espíritu y la
[contemplación,
del contubernio y la indignidad!,
permitidme el espacio de la vida
...material,
aunque en ello la pierda.

¡Oh sueños invertebrados
de la conquista y la iniquidad,
del amor y del desencanto!
que perturbáis adrede el espacio
selecto de mi comportamiento
y ambivalencia.

III

Arriba

Cuando me elevo para contemplar el vacío,
veo la luz, el azul y el verde claro,
su lucidez y transparencia,
su equilibrio enriquecedor y su paz.
La paz que tanto anhelo.

I

Prioridades y otras luces

Obstinadas agudezas
recalcando prioridades
de muerte y compasión.

Luces de bohemia,
que engendran dichas fugaces
al servicio de duendes misteriosos
y contornos aparentes.

¡Sed, sed de ser!
Sedientos del ser y el oráculo,
y contritos en la pequeñez de la nada.

¡Vicisitudes ha,
que temblando padecí!
hasta alcanzar el ditirambo
de una suerte sin cruz
de una vida sin acicate,
colmados el ocio y la verbena
sin esperanza.

¡Oh mente sedienta
de respuestas y certeza!,
¿por qué me acosas,
sin descanso ni piedad?,
¿por qué me tientas?,
¿por qué me roes?

¡Y la indiferencia sorda
que me acompaña...!

II

El ritmo vital

¡Hasta cuándo la ridiculez
de este soberano espectáculo,
maloliente y aburrido,
de la pasividad y la impotencia,
de lucha estéril y sórdida,
de muerte inútil y pagana?

Hierven desolados el pecho y la brisa,
hercúleos y nobles Ulises,
ataviados de orgullo y paciencia,
entre el cielo y la mar,
fatigados vencedores de la nada,
y del tiempo a Vos.

Recuperando el ritmo vital,
que es lento, de las cosas perdidas
y triviales, que acongoja,
de verlas alejarse,
y de no encontrar otras
de precio cabal y útil.

¡Qué débil hermano mío
y qué cuerdo y capaz!
Cardos malditos y vivos
que florecen y envenenan,
que atenazan la sangre joven
y alientan el odio y el resquemor.

Petrarca iluminado y genio,
para tantos mordaz y pedigüeño,
alquimista sagaz y hernio.
Alicaído en tus fueros,
triunfante caballero,
y comedido artificioso.

Tanto tiempo atenacé
la esperanza de la gloria,
que acabé vacuo,
hasta comprender el resplandor
de tu frente, que nos llama
con sigilo al amor y a la fe,
...y a la muerte.

III

Fuerzas del espíritu

¡Oh viejas e impenetrables fuerzas del espíritu!,
desasosiego imperecedero del hombre,
hasta su muerte, ocultas y graves.

Quasimodo iracundo e irrefrenable,
siervo que languidece. Herbáceo,
a pesar de sí mismo. Sin voluntad.

¡Adelante, adelante el valor!
hasta la muerte,
ciegos y fuertes. Pasión.

¡Cuántas viejas escenas aparecen
y se repiten en el mismo escenario!
siempre nuevo,
mientras haya vida.

¡que no decaiga la fiesta!,
que así distrae el deber
y adormece el alma, aunque
deleite —el afán—, el senso arbitraje.

Cuerdas, cuerdas sensibles del tono y la palabra,
vanas y tristes,
de las horas muertas.

¡Sólo el movimiento resplandece!,
junto al surco hondo
que apiña la semilla y luego la mies,

junto al arroyo alegre
que late intermitente,
cristalino: La acción.

23-Sant Jordi-1981

Tiempos y oquedades

Flores henchidas de gracia y respeto.
Requiebro solemne de tardes y armiños,
que de tiempos y oquedades velan,
al verlos pasar sedientos de grandezas y desafíos.
Que de los tiempos pasados sin flor ni albricias,
carencias llenas y resonar trepidan.
¡Ahuyentemos nuestra doblez y nuestro vacilar!,
que llenos están en nuestro pecho
el germinar y la vida,
para ostentar dignamente
nuestra obligación y nuestro ardor.

III

SOCIEDAD DE CONSUMO

Sociedad de consumo

I

¡Ridículos! Que renunciasteis
a la rebeldía y a la humildad.

Soñasteis en vano glorias pasajeras
de estertor y destemplanza.
Como juguetes moldeados
por una misma codicia.

Atenacé impasible vuestra herrumbre,
hecha de pasividad y desvergüenza,
que paseáis adrede como trofeo conquistado.

II

¡Esperpentos! Que rebeldía no hallasteis
que no sofocaréis con vuestra
medianía y falta de rigor.

Que libres no supisteis qué hacer
con la libertad; ni alcanzar
el desahogo de la virtud y del arte.

Que os plegasteis como tantos corderos
al son del ditirambo publicitario.
Objetos de consumo, hechos
para relleno y estiércol.

III

No es de vuestra jactancia
de quien se espera la vida y la fuerza.
Que sólo destinos infrecuentes
pueden esculpir a su costa y sangre.

Vosotros sois ya nada,
sólo os resta la muerte.
Atenazadla, ¡malditos!,
que la vida es ardiente
y no para bellacos.

Que de vuestra supervivencia a la vida
no alcanzasteis más
que para rebuzno y petulancia.

IV

¡Cuánta virulencia y cuánta servidumbre!

Ridícula desfachatez empleasteis otrora
para desacreditar a la belleza y al esfuerzo.
Pobre argumento que hallasteis frecuente,
¡débiles!, ante el temor.

Ya no medraréis otra vez
por los caminos serenos
de la capacidad y el amor.

V

Abrumado te marchitarás
y en tu frente aparecerá
lo que ganaste de vergüenza y decrepitud.

Miedo atenazaste, híbrido de deseo,
como causa en ti de tanta nada.

Y ya, Señor, olvida mi rencor,
que sólo a Ti el honor cabe,
porque perdí en el camino la senda
que a Ti llevaba.

N.Y.C. August 12th Night-82

N.Y.C.

Desazonada ciudad
trepidante y ridícula,
¿dónde está tu zapato
que perdiste embriagada,
buscando corderos selectos
al son del ditirambo:
money, money, money?

Capricho de una noche de verano,
gusanos hay en ti que perderte harán
si no rectificas tu proa
y no hallas tu zapato.

August 28th Night-82

N.Y.C.

Yo busqué en ti caricias
y hallé arañazos peores que de felino.

Rojos y más rojos todos serán
contra ti, reina del miedo
y la desfachatez,
con tus bancos y tus MOMAS
con tus perros y criados,
serviles todos a tu voluptuosidad
y mala apuesta.

Cuando al madrugar te vi pasar,
olvidé por un instante tu ceguera,
y alcé mi mano para estar contigo;
pero de verte tiesa
y sin remedio, me dio coraje,
y volví a mi trabajo
que no es brebaje.

Pasantes y perdices
rufianes y alcahuetes
sones, soles
truenos y rayos,
todos en ti fugaces.

Oh tierra henchida de estiércol y desgracia,
de blancos y negros
de altos y bajos
y gordos y feos
y guapos y flacos,
que te alimentas del odio
de tantos que en ti sueñan
y en ti sucumben.

Que has querido desnaturalizar
los sueños y la dicha,
el amor y las raíces.

Vi en ti tantos ilusos y decadencia,
que haces buena la palabra
de los que por contrarios,
más que por verte,
llaman a los otros consumistas.
¡Big Aple, Big Aple!

August 28th Night-82

IV

FLORES DEL DESTINO

Silvie

Como un rayo de luz, que ilumina la noche
de mi soledad.
Como un recuerdo caliente, que abrasa mi pecho.
Tu mirada y tu sonrisa.
E ardor de tus labios y el de tu pecho.
El deseo ardiente de tu amor.

Como una estrella, que buscan mis manos.
Como un deseo, que se pierde en mi vacío.
Tu alegría y tu belleza.
Tu recuerdo y mi esperanza.

Como una perla, en el inmenso mar
de todos los días, en el pequeño suspiro
de cada instante.
Tu vida — mi vida.

Estiu 1973

A una estrella fugaz

Latente y lejano, como aquel viento
que apretuja mis entrañas.
Precoz y germinado amor de mi existencia.
Espacio selecto de estrellas azules,
rojo mármara y tez escarlata.

Cual nieve en el cielo, entre el fuego y el verde.
Como jazmín de hermosura.
Huella y destino. Destierro y victoria.
Tu lejanía infinita, tu esplendor en la hierba.

Delirio de mi añoranza.
Raudo ladrido de mi estertor y destemplanza.
Corazón marchito, sin rojo ni vida.
Poesía salvaje de rosas rojas.

Estribillo de pájaros.
Apretujado en mi lecho, sólo tu nombre.
La flor que nació en mi pecho, se desvanece
[—por ti.
No como niebla, como rocío y escarcha.

maig 1976

A Ulrike - caminante

En el esplendor verde
de la mañana alegre.
En el despertar súbito
de la noche, en luz y encanto.

Oh estrella rutilante,
que hoy he visto en el camino
estrecho del esfuerzo y la conciencia.
Podría percibir a distancia el aliento
vivificante de tu resplandor y belleza,

zumo sabroso de las mies madura,
más allá del tiempo perdido,
en la aurora serena
de un nuevo despertar,
ebrio de esperanza

por una vida finalmente plena,
que no de estertor y destemplanza.
Ansia irrefrenable del espíritu
y la vivencia.

Oxford August 25th-81
(in the bus)

Canto a tu amistad

Rojas.
Rojas y verdes.
Rosas,
la primavera y tus ojos.
Pasión y dolor: tu amor.
Mi alma muere.
Vuelo no más, la vida perdida,
recobro mi yo y piérdote ya.
Silencio.
Rojas.
Rojas y verdes.
Acaríciame ya, descubre tu voz,
por el sendero perdido,
mi cariño y el tuyo, no más.
La primavera y tus ojos.
Rojas y verdes.
Rosas...
no más.

A una joven: Cintia

Eres como la mañana
llena de esperanza,
a través del cielo frío
que amansa dulcemente.

Pude yo esperarte siempre
sin temor al desengaño,
que quise amar sin saber cómo,
que quise esperar sin saber cuándo.

Aleteando, gorriones sí vi,
sorprendidos por la intensidad de la luz,
buscando el verde suave
del follaje protector.

Así eres tú, hermosa criatura,
sin deseo aparente, que olvide
tu larga espera de silencio y compostura,
como la noche, cautiva y perenne.

Así descubrí ayer que te quería,
así olvidaré mañana que me has querido,
y así que no supe expresarlo.

Así soñé también que eras fuerte,
sensata y creyente, y luego vi
que tu deseo era más fuerte que tú
y tu necesidad vana.
Y que me perdería contigo
si no te olvidaba.

Pasadas las primeras luces, comprendí
desesperadamente que no eran nuestros
andares concurrentes,
como no lo habían sido ya antes
de nuestro encuentro.

Es ya pasado el tiempo
de nuestra victoria,
crecen canciones en nuestro pecho
que hablan de acción.
Es necesario desaparecer
para que exista nuestra posibilidad.

8-8-1980

Cautivo

Restregando mis ojos, escuálidos,
a través del silencio grandilocuente,
que espera agazapado el delirio
pasajero de cada día:

Lluvia fina y hermosa,
que yo pensé que podía comprar,
brillantes ojos azules
cautivos de la mirada ajena,
perspicaz y tímida luz
que fluye a través del cuerpo celeste
a raudales.

He esperado inútilmente conocer
el albedrío del tiempo.
He soñado esperanzado,
a través del espejo ajeno,
caudales de temeridad y deseo.
He buscado, a través de la oscuridad,
el destino propio. La utilidad del ser.
He encontrado la fuerza del silencio,
el ardor quijotesco de nuestra nimia existencia.
He penetrado en el deseo del silencio
y la nada.

¡Al lado ya: mi soledad!,
que había querido olvidar.

Southlands-80

A una noia gèminis

I

Persuadido de nuestras veleidades
e inútiles maneras,
apercibí, oh Dios, almas gemelas,
a la espera, contradictoria,
de maneras complacientes
e ideales sin oprobio.

En ella —la espera— remozaron su corazón
insaciable de deseo y añoranza.
En ella desecharon arrullos
y ofrendas vanales, de «pijos»
sirvientes, siempre agazapados,
para aflorar en su desfachatez,
en la necesidad siempre incipiente
del alma en entredicho.

Dadles, oh dioses, a tales desatinos
vida efímera, y en vuestro oráculo
gracia eterna.

II

Oh voces candentes, que atosigáis
nuestro desvarío... punzante.
Oh cielos siervientes,
saciad nuestra ansia y nuestra rebeldía,
dadnos gracia y resplandor
para hallar nuestra identidad,
haced de nuestro destino incierto
un camino digno... y cambiante;
como la aurora de un Mayo azul
que se eleva con fuerza
de entre la oscuridad,
para producir destellos multicolor,
inmanentes de vida nueva y plenitud.

21-1-1985

V
VISIÓN DE LA INDIA

Visión de la India

**—Las creencias religiosas al margen
del hecho cultural son pura superstición—**

Usureros de la miseria,
monjes y lamas malditos,
que envilecéis cuanto con arrogancia deseáis.
Diestros en el manejo de los débiles,
al servicio de vuestro buen provecho
y sana concupiscencia.
Procreáis lombrices mejor que salubridad,
por las que aspiráis a alcanzar
la gloria del cielo aquí.

Insensatos y rufianes,
que de sandeces y estupidez
llenáis cuanto es menester;
os arrojo al infinito vacío
en el que pereceréis sin misericordia,
por aquello que cobrasteis ya
por adelantado, de miseria
y muerte de los demás.

Palideced ante vuestros pecados,
porque seréis juzgados
igual que habéis sojuzgado.

gener 1984

Barrio Chino - Bombay 84

Cabizbajo, entreabrí mis labios
finitos, para ofrecer mi voz al gentío,
sojuzgado en la miseria espiritual
y material de nuestro tiempo.
No para dar respuesta a sus llagas,
sí para reflejar el sinsentido de su existencia.
No para crear utopías,
sí para superar ostracismos y religiones.
No para juzgar carencias ni desasosiegos,
sí para forjar nuevas fronteras
y nuevos ideales.

Marxistas y curas

Pardiez, ¿por qué dejasteis
obreros sin tez, refrenados
y bien templados, para el buen jolgorio
de la cofradía correspondiente,
sin otra querencia ni dignidad
que la de un cordero trino,
a la espera de su destino infame:
Degüello a manta, internos,
inter-class: Coca-Cola — Coca
y Cola, degüello sin más?

A las clases dominantes: A los castos

¡Caballeros!, vosotros que amáis,
reverenciando lentamente,
la pulcritud y el orden.

Que gozáis gorgojeando
vuestras veleidades,
entre el deseo y el temor.

Persistid en vuestro quehacer,
que de la vergüenza y el deshonor,
gusanos rollizos,
en el lance, afrenta mayor
os ganarán.

Lombrices

Sois vileza, sois desgracia,
sois complacencia, sois servidumbre
de vuestra ignorancia.

Diluiré en mi pecho el ansia irrefrenable
que acosa mi suerte,
hastiado de tanta vileza,
y mugrio de tanta calamidad:

de los mentideros
de la gracia y de la razón,
de los «sinpaciencia»
de la fuerza y del valor.

¡Atrás, apátridas!, sin fe
para combatir por vuestro propio destino,
sin valor para vuestra desgracia y vuestro quehacer.

Tibios sin razón ni esperanza,
concubinos, que más os parecéis
a una lombriz que a un orfebre.

Sois vileza, sois desgracia,
sois complacencia, sois servidumbre
de vuestra ignorancia.

gener 1984

A ti, hermano, que ofrendas tu fuerza al viento que pasa

I

Ristre en mano
cepillando coliflor,
(lo bueno y lo malo),
de tu mano andamos,
hermano.

Sol y mieses;
...fuego,
luz, color,
calor y fuerza;
...siembra,
semilla y fruto.

Hogaño tus manos
ardorosas —tiemblan hoy—
sembraron nuestra esperanza,
y expandieron
nuestro corazón:

Jazmines,
jazmines rosados,
en el azur del viento.

Y ya no...
ansias, pasiones,
ardores y lágrimas.

II

Ristre en mano, sí,
sacudimos nuestra añoranza
y nuestro pesar, y así corregimos
lo que es natural pendencia
de nuestra holladura,
al pisar en esta tierra.

En la que no hay cobijo
para la furia
como no la hay para el viento,
—en su sino
...en la mar—.

En la que no hay gozo
apacible ni gracia
serena, como no la hay
para el agua en el río
sediento, que abreva
la mar embravecida.

III

Pendencias, tendencias, querencias,
todas a una,
atosigan, embravecen y convergen,
en el deambular
del juego de la vida,

y no para hollar caminos rectos
...a la senectud,
ni remansos, ni descanso,
ni aljibes, ni tesoros;

sólo necesidad, necesidad vana,
que inquieta y corroe
...nuestro espíritu,
en su devenir
...hasta la muerte.

IV

Albores ha,
que pacieron en verdes praderas
y hollaron y hallaron
belleza y cordura,
—la calma y el silencio—
...en su soledad,
y en ellos,
—sin renunciar a su libertad—
el conocimiento y la poesía
—del cielo y la tierra—
su complacencia y su paz.

Y así, lo único que importa:
ser y amar.
Ser uno mismo,
y amar a cada cosa.

Ni sandeces, ni rarezas,
ni andurriales
son adagios ni tersuras,
ni jazmines de nobleza
o de hermosura.

9-2-1985

INDEX

Pròleg	1
PRIMERA PART: POESIA EN CATALÀ	5
I RAONS	7
Escriure	8
No res	9
Exhaust	10
Moments infreqüents	11
II SABER	13
Saber	14
Comunicació	15
Sempre al revés	16
El pas del temps	17
Oh nit, quin parany més acollidor!	18
Relatiu	19
III SILENCIS	21
Silenci, solitud i comunicació	22
El matí	23
Un matí cada dia	25
Arreu i seguit	26
Era un infant...	27
Tristesa	29
Matí 12-6-78	30
Aeroport de Londres, 1-9-74	31

IV SOMNIS	33
Contaminació	34
El meu amic Felip	35
 V IDEALS	 39
Les hores mortes	40
Buròcrates	42
Jo faria una revolució	43
Acció inútil	45
 VI ESPERANCES	 47
Saber veure i escoltar	48
Sentit de la vida	50
 VII LES ROSES DEL MEU JARDI	 53
D'un record passat	54
La teva mirada	55
Oh gavina misteriosa...	56
A Itziar	57
Del record d'una dansaire	58
Ulls de lladre	59
A una noia que balla sardanes i es diu Montserrat	61
La Núria!	63
A una noia	65
Les roses del meu jardí	68
No desitjo sentir res més que el batec del teu cor	71
Només el record	73
Paraules	74
 VIII EL PAS DEL TEMPS	 75
Somnis llunyans	76

Desitjos llunyans	78
El brogit del meu cor	81
El pas del temps	82
Estadis de maduresa	84
SEGONA PART: POESIA EN CASTELLÀ	89
_Toc184370582	
I EL «SER» Y «LA NADA»	91
El ser y la nada	92
La vida es un juego	95
De los unos y de los otros	96
El tiempo perdido	99
Analogías del libro de la vida	102
La historia que persevera en su quehacer creativo del hombre	106
II REBELDÍAS	111
I Abajo	112
II En medio	113
III Arriba	114
I Prioridades y otras luces	115
II El ritmo vital	117
III Fuerzas del espíritu	119
Tiempos y oquedades	121
III SOCIEDAD DE CONSUMO	123
Sociedad de consumo	124
N.Y.C.	129
N.Y.C.	130
IV FLORES DEL DESTINO	133
Silvie	134
A una estrella fugaz	135

A Ulrike - caminante	136
Canto a tu amistad	137
A una joven: Cintia	138
Cautivo	140
A una noia gèminis	141
 V VISIÓN DE LA INDIA	 143
Visión de la India	144
Barrio Chino - Bombay 84	145
Marxistas y curas	146
A las clases dominantes: A los castos	147
Lombrices	148
A ti, hermano, que ofrendas tu fuerza al viento que pasa	149

La poesia s'escriu de jove
però no s'entén del tot fins que un és vell.

.....

*Aquello que mueve al ser humano
no es la razón sinó el corazón.*

Editorial Mediterrània